

LACKFI JÁNOS

A test felmutatásának zsoltára

Uram, íme az arc, amit nekem adtál,
íme a test, amit nekem adtál,
íme az apró beidegződések,
amik világban-létemet alkotják.
Úgy vagyok összebütykölve ezekből,
ahogy a mozaik egyenként értelmezhetetlen
kövei alkotnak vibráló egészet.
Leteszem mindet eléd,
ahogy reptéri átvilágítókapunál pakolász
ki az ember a zsebéből százféle semmit,
kulcsot, zsebkendőt, tollat, noteszt,
telefon, pénztárcát, cukorkát, útlevelet,
hogy megtisztultan, szépséges, pucér
csontvázsal léphessen által ama kapun.
Vedd hát szemügyre, Uram, kincseimet,
és ítélj felőlük, nem tudom, lényegemhez
tartoznak-e vagy sem, át lehet-e őket
vinni a mennyei vámkapun majd,
vagy UFO-zöld egyenruhás egyedek
gombolnak le rólam minden földies
kicsi részletet, és naptüzesítette
köddé, címkefelhővé alakulok
a te sistergő tekintetedben, Uram?
Látod, Uram, milyen mohón eszem,
dobálom magamba az ételeket,
mint egy regiment neandervölgyi
kiskatona fárasztó menetelés és
mamutelhárító hadgyakorlat után,
aki csak látja, maga is megéhezik tőle,
és többnyire mellém is telepszik
falatozni.
Látod, Uram, milyen önzón focizom,
leszegem a fejem és
belebonyolódom a cseleimbe,
majd ugyanilyen elszántan durrantom
fölé, elfelejtem leszorítani, Uram,
oly sokszor elfelejtem leszorítani.
Látod, Uram, hogy dühöngök,
ha nem úgy sikerül valami,
ahogy szeretném, tajtékozom, szitkozódok
és mindent a földhöz csapdosok,

egyszer szétvertem kalapáccsal a duplaágyat,
melyet épp megreparálni akartam,
aztán kénytelen voltam szilánkjaiból
nyugisan újraalkotni az egészet.
Látod, Uram, hogy vakarom a szemöldököm,
hogyan gyurmázom az archörömet,
sercegettem körmömmel a borostámat,
ha unatkozom vagy zavarban vagyok,
lehet, a feltűnési viszketegségem üt ki
az arcomon, miért is nem én beszélek,
ha éppen nem én beszélek,
miért nem énrám figyelnek,
vajon tudják-e mind az itt ülők,
hogy én milyen kegyetlenül jófej tudok
ám lenni, na majd mindjárt megmutatom,
ha akarják, ha nem.
Látod, Uram, milyen profin sárkányrepülök,
mélytengeri búvárkodom és vízisiélek
képzeletben vagy álmomban,
ám kitör a frász és elviselhetetlenül ideges leszek,
ha szeretteim csak egy lépést tesznek
a mélység pereme felé, vagy karjukba emelnek
egy kisbabát a gangon állva.
Látod, Uram, hogyan rágom sajtásig
körömágyamon a bőrt, mert mindig
akad valami idegesítő kicsi sebhely,
ágaskodó bőrfoszlány, melyet eltüntetni
próbálok, s e művelet közben újabb
sebhelyeket és bőrfoszlányokat hozok létre
a végtelenségig.
Látod, Uram, milyen idegbetegen rázom a térdemet,
miközben beszélek, erre kuncogó tanítványaim
ébresztettek rá, kik egyre az asztalom alá
bámultak, először a sliccemre gyanakodtam,
majd ráébredtem, hogy térdeim tőlem független
életet élnek tengeralattjáró üzemmódban.
Látod, Uram, milyen kaszáspók-mozdulatokkal
hadonászom, miközben beszélek,
valósággal befonom áldozatomat,
akihez szólni akarok, ez lehet egyszerre
sok-sok ember, törtem már össze poharat
színpadon, vertem le vázát, a zárkózottabb
típusok visszahökölnek ettől a területfoglaló
hadművelettől, volt, akivel rituális násztáncot
jártam körbe-körbe, én nyomultam,
ő igyekezett oldalfelé kisasszézni elegánsan.
Látod, Uram, milyen gyakran köszörülöm
a torkomat, krákogok, köhögök, könyvtárban
a faksznisabb kutatók hátrafordultak,
és megsemmisítő lézertekintettel

égettek szénné számtalanszor,
viszont mikor egy régen látott barátom
elébem ugrott, és mondta, a torokköszörülésemet
száz közül is megismeri, valami megmagyarázhatatlan
gyengédség lett rajtam úrrá.

Uram, teljesen unortodox módon közlekedem,
lábamat úgy rugdosom magam előtt az utcán,
mintha papírgalacsinnal vagy kaviccslal fociznék,
ez az én egyszemélyes köztársaságom hanyag
díszlépése, minden zászlófelvonáskor
elfütyörészem magányom himnuszát.

Uram, ez mind én vagyok, s mivel
hiszem a test feltámadását, szinte
látlak, amint kizökkenhetetlen
türelmű restaurátorként cserepenként
összeillesztgeted bámulatosan és
feleslegesen bonyolult lényemet,
egyetlen elemet sem felejtesz ki,
hiszen te vagy a kő, melyre hét szemet
faragtak, és te vagy a hétlángú mécs,
mindent láatsz, mindent megvilágítasz,
még a mindennél is többet,
mint Chuck Norris, aki képes lenyomni
az összes fekvőtámaszt.

Ugye összeillesztesz akkor engem újra,
Uram, és megkérdezhetem végre, mi oka volt,
hogy bár te magad vagy a magasság
és a mélység, és ugróiskolád a szélességi
és hosszúsági körök hálózata,
hogy bár a csillagok láncos golyóbisaival
hajigálózol, és ujjongsz, mikor egyikkel
a másikat eltrafálsz,
mégis szükséged volt egy épp
magam szabású furapókra annyi közt,
mégis épp ilyennek akartál
megteremteni engem,
képes voltál épp ilyennek szeretni,
amilyennek az öntetszelgő pillanatok
kivételével többnyire én is
képtelen vagyok magamat?